

Blijf niet achter!

Hebr. 4:1

Overzicht

Het volk Israël wordt in dit hoofdstuk gezien in de woestijn, terwijl het op weg is naar het uiteindelijke doel: de rust van God.

We zagen in hoofdstuk 3, aan de hand van diverse aanhalingen uit het Oude Testament, dat zij niet in die rust van God konden binnengaan. Ten eerste was dat vanwege *zonde* en ten tweede vanwege *ongeloof*.

Dit onderwerp over 'de rust van God' wordt in hoofdstuk 4: 1-11 voortgezet, terwijl de verzen 12-16 ons *drie middelen van God* geven om ons te helpen de reis door de woestijn tot het einde toe goed door te komen. Deze drie middelen zijn: (1) *Gods Woord*, (2) *het Hogepriesterschap van de Heer Jezus*, en (3) *het naderen tot de troon van de genade*.

Het Woord van God brengt alles aan het licht wat niet goed is, zodat het beleden en veroordeeld wordt. *Het hogepriesterschap van Christus* dient om ons te helpen en te versterken waar wij zwak zijn. In dat bewustzijn mogen wij daarom *naderen tot de troon van de genade* om barmhartigheid te ontvangen en tevens genade te vinden.

Het onderwerp van het Hogepriesterschap van de Heer Jezus beslaat een groot gedeelte van de Brief aan de Hebreeën: het begint bij hoofdstuk 4:14 en loopt in feite door tot en met hoofdstuk 10. Wij hebben hier (in het begin van hoofdstuk 4) het *laatste gedeelte* dat *in verband staat met de woestijnreis*, met een toepassing daarvan op de *gelovigen*, dat wil zeggen: in eerste instantie op de *gelovige Joden* van die tijden, en afgeleid daarvan, op *ons als gelovigen* die nu op reis zijn naar de rust van God.

Vers 1: 'Laten wij daarom vrezen, dat niet misschien iemand van u, terwijl een belofte van in Zijn rust in te gaan is gebleven, schijnt achter te blijven'.

Het is misschien goed om nog eens te herhalen dat het onderwerp 'de rust' hier niet 'de rust voor hart en geweten' betreft en evenmin 'de rust voor de ziel', waarover de Heer Jezus spreekt als Hij zegt: 'Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven. Neem Mijn juk op u, en leer van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart; en u zult rust vinden voor uw zielen' (Matth. 11:28-29). In dit gedeelte zegt Hij: 'Ik zal u rust geven'. Zo ontvangen we dus van Hem rust voor hart en geweten.

Hier in Hebreeën 4:1 lezen wij echter dat we moeten vrezen om niet achter te blijven. *We moeten dus zelf binnengaan in de rust* (zie verder de verzen 3,5,10 en 11). Die rust voor hart en geweten, die zojuist werd genoemd, is *niet* de rust van God, waarover het *in Hebreeën 4* gaat. De rust van God vormt het eindpunt van de woestijnreis (in zijn geestelijke betekenis). Voor het aardse volk Israël, is dat het duizendjarig vrederijk. Voor de Gemeente, voor ons als het hemelse volk, is dat in de volle zin

van het woord: de rust van God Zelf, wanneer alles geordend is en de zonde uit het heelal, uit de wereld, is weggedaan (vgl. Joh. 1: 29).

In die tijd zal het zo zijn, zoals Zefanja 3:17 het zegt in de Engelse J.N.D.-vertaling, dat 'God zal *rusten* in Zijn liefde'. Dat is de rust van God, de uiteindelijke rust, die hier wordt bedoeld. Dáárheen zijn wij op weg.

Dat is dus, we herhalen het, een heel andere rust dan waarover de Heer Jezus sprak. Ten eerste heeft de Heer Jezus *niet* gezegd: 'Komt tot Mij, allen die vermoeiden belast bent, en Ik zal u de rust van God geven, maar: 'Ik zal u rust geven'. Daarmee wordt bedoeld: rust voor het hart en voor het geweten. Zoals een oude spreuk het zegt: 'Onrustig is ons hart, totdat het rust vindt in U, o God'. Dat is de rust van de zondelast, de rust voor het geweten omdat voor Gods aangezicht alles in orde is. Geen vreselijke toekomst meer. Niet meer de zonden, die ons tot een kwelling worden, maar alles is weggedaan: 'Ik zal u rust geven'.

Het is ook *niet* de rust die wij nu al vinden in het volgen van de Heer Jezus, wanneer we Zijn juk op ons nemen. Het is evenmin de rust, wanneer iemand, omdat hij het niet anders weet, ook als nieuwgeborene de wet tot zijn leefregel neemt en dan vervolgens merkt dat hij het niet kan volbrengen, zoals Romeinen 7:14-23 duidelijk maakt. Hij heeft weliswaar naar de innerlijke mens een verlangen naar de wet van God (vgl. vs. 22), maar hij kan het niet volbrengen.

Er is immers een andere wet in zijn leden, zodat hij in vers 24 tot de conclusie moet komen: 'Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood?' Dat is bepaald *geen* rust! Wie echter kan zeggen: 'Ik dank God door Jezus Christus, onze Heer!' (vs. 25), die is in dat opzicht tot rust gekomen.

Romeinen 8:1 merkt dan vervolgens op: 'Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn'. Dát is ware rust vergeleken met het moeizame zwoegen onder de wet!

Men kan verder denken aan een rust die ontstaat wanneer iemand op leert houden met het strijden tegen de zonde in zichzelf. Wat kan dat strijden tegen het vlees vermoeiend zijn! Maar als hij leert begrijpen wat bijvoorbeeld Romeinen 6:11 wil zeggen: 'Zo ook u, rekt het ervoor ten opzichte van de zonde dood te zijn, maar voor God levend in Christus Jezus' - dan ontstaat ook daarin rust. Zo leert hij verstaan dat er een rechtvaardiging bestaat *op grond van het geloof*. Dus niet op grond van werken, maar op grond van geloof, met als resultaat: rust. Toch is dat alles *niet* de rust die hier in Hebreëen 4 bedoeld wordt. *Hier* vinden wij *de rust van God Zelf*, die haar vervulling krijgt wanneer God met Zijn volk volledig tot Zijn einddoel is gekomen.

Wij, die nu ook bij het volk van God horen, worden hier in hoofdstuk 3 en 4 als *pelgrims* gezien, terwijl we door de woestijn (dat is voor het geloof de wereld) met al zijn hindernissen en moeilijkheden trekken, en tenslotte in die rust mogen binnengaan - wanneer God kan rusten in Zijn werken, en wij met Hem. We hebben immers ook gelezen dat iemand die rust, niet meer werkt. Maar de Heer Jezus zei: 'Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook' (Joh. 5:17). En zo mogen wij ook voor Hem nog werkzaam zijn. Juist als kinderen van God, die rust hebben voor hun hart en geweten, kunnen we het beste werken. Uitgaande van de rust die de Heer geeft, mogen en kunnen wij actief

zijn in het brengen van het evangelie en op allerlei wijze getuigen van Hem, Die ons kocht met Zijn dierbaar bloed en ons maakte tot Zijn volk ten eigendom, ijverig in goede werken (vgl. Titus 2:14).

Ja, wij zijn geschapen, zoals de Schrift zegt: 'tot goede werken, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen' (zie Efeze 2:10). Zo mogen wij dus God in en door ons hart laten werken 'wat voor Hem welbehaaglijk is', zoals Hebr. 13:21 het beschrijft. Dit zijn allemaal uitdrukkingen die aanduiden dat wij *nu nog niet tot rust gekomen* zijn. Maar *wij zijn op weg naar die rust van God*.

'Laten wij daarom vrezen'. De tweede keer dat in dit gedeelte (4:1-11) de uitdrukking 'laten wij' voorkomt, is in vers 11 waar staat: 'Laten wij ons dan beijveren om die rust in te gaan'. *Wij moeten dus ijver betrachten*, terwijl we op weg zijn naar die rust *en dat heerlijke einddoel in het oog houden*. In die tussentijd moeten we *vrees voor onszelf* hebben. Het betreft hier *niet* een vrees voor wat er bij ons niet in orde zou zijn, want dat is beslist niet de gedachte van de Hebr. brief. We weten uit andere geschriften van de apostel Paulus, in het bijzonder uit de Romeinenbrief, dat hij ons volkomen duidelijk maakt dat wij niet bang hoeven te zijn.

Wie werkelijk deel heeft aan het werk van de Heer Jezus mag ook inderdaad de rust kennen die de Heer Jezus heeft aangeboden: rust voor hart en geweten. Maar er is een andere gerechtvaardigde grond voor vrees; vrees vanwege het gevaar dat we dezelfde kant uitgaan als dat vroeger weerspannige en opstandige volk Israël; *vrees vanwege het gevaar dat ook wij gaan denken het zelf wel te kunnen*. Als we denken aan recente ontwikkelingen onder ons als gelovigen, dan is dat helemaal niet zo vreemd. Hoe gemakkelijk kan het gebeuren dat de gedachte bij ons post vat: 'wij zullen wel eens even vertellen hoe het moet'. In dat geval moeten we vrezen dat er met ons hetzelfde gebeurt als met het volk Israël!

'... terwijl een belofte van in Zijn rust in te gaan is gebleven'. Er is en blijft dus een belofte van ingaan in Zijn rust. Maar in zo'n geval als hierboven genoemd 'schijnt' het dat we zouden kunnen achterblijven. Hier staat niet dat we zéker achterblijven; dat geldt in absolute zin uitsluitend voor hen die zich door *ongeloof* laten leiden, en niet werkelijk deel hebben aan het offer van de Heer Jezus; voor hen dus die *niet geloofd* hebben. Maar degenen die wél geloofd hebben, kunnen helaas eveneens een houding aan de dag leggen die de *schijn* wekt dat ze achterblijven.

Bijvoorbeeld doordat ze helemaal vergeten dat ze pelgrims zijn, terwijl dat toch ons kenmerk behoort te zijn, zoals bij Abraham die als pelgrim werd gekenmerkt door een *tent* en een *altaar* (zie Gen. 12; Hebr. 11). Hij had geen huis; alleen maar een tent! We weten dat Jakob dat even vergeten had. Op een gegeven moment zien we dat hij een huis koopt. Dat was niet Gods bedoeling. Abraham had daarentegen een tent en tevens een altaar. De *tent* was een teken van zijn *vreemdelingschap*, van *pelgrimschap*. En het *altaar* was een teken van zijn *verbinding met God*.

Dat zijn twee dingen die geestelijk gezien ook óns behoren te kenmerken. Wanneer wij echter 'onze pinnen te vast slaan' en denken dat we toch van alles en nog wat moeten najagen, dan is er op zijn minst 'de *schijn* dat we achterblijven'. We doen dan namelijk hetzelfde als degenen die in Openbaring vaak worden genoemd: 'zij die *op de aarde wonen*'! Dat zijn zij die hun woonplaats, hun pinnen, werkelijk vast hebben gezet in de aarde, en niet denken aan de hemel en aan de rust van God.

Laten we daarom *vrezen*, angst voor ons eigen-ik hebben, *eerbied hebben*, 'terwijl er een belofte van in Zijn rust in te gaan is gebleven'. *Die belofte* blijft staan, ze *is nog niet in vervulling gegaan*. En zoals we hebben gelezen - die belofte wordt meerdere keren herhaald. Er was geen rust in de begintijd, in de tijd van Jozua, maar ook in de tijd van David was zij nog niet aangebroken. Die blijft nog over, omdat deze rust *nog toekomstig* is. Er blijft dus een sabbatsrust over voor het volk van God (zie vs. 9). Voor ons bevat dit een heel belangrijke, praktische vermaning.

J.C. Reumerman